

ka, Szeder An-
ike, Kéler Ida,
lmán, Grünhut
milla, Neuwelt
Steiner Boriska,
Péczy Aranka
n Róza, Reinel

ötet 5-dik szá-
utólag beküld-
án, Kéler Ida,

TÁJA.

dén csakugyan
y nem találko-
zen. Örvendek,
n vettél részt s
ni. — **Puteani**
illető rovatból
l az olyan irás
Rózsika és
at: »A 6-dik
következőképen
ok le, hogy hát
észetesen nem
ba. És mintha
Pedig gyakran
ntól sajátkezű
igmond. Meg-
Lap-ból való,
o eljárásával
ezélt is mozdí-
i össze, dicsé-
ől sajnálom én
tűzvész meg-
imölésétől; de
en kisebb tűz-
rténik hazánk-
ban husz-har-
közölnöm, a
sultak részére
Kis Lap-nak,
ékony czélokra
el kis olvasóit,
nyt, azt Forgó
tyére. Jószivü
egény károsul-
hatott s nemes
benne. — Rei-
ép érzelmekről
mértékét nem
k-másik talán
Számban.

KIS LAP

NYULACSKA. (Lásd a 150. lapon.)

henaem-épület.
apesten.

XXXVII. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. szeptember 8-án.

A GRÖFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

IVÜLRŐL kocsirobogás hallatszott.
— Már előállt a kocsi! kiáltá Niki. Jőjj Edus, majd nézzük a lovakat, aztán ha indulnak, hátul a kocsiba kapaszkodunk és egy darabon vitetjük magunkat.

— Azt nem szabad tennetek! szolt Dorka komolyan. Tudjátok, hogy apácska azt megtiltotta. Most ígértétek, hogy jók lesztek és így akarjátok megtartani a szavakat?

Ezt Niki megröstellte egy kicsit. Már hogy ne tartaná ő meg a szavát! Oda szaladt Dorkához és megölelte.

— Nagyon jók leszünk, kis Dorka mama, majd meglátod, hogy dicsérni fogsz.

— Ugy már aztán jó lesz. Most pedig menjetek a nagymamához és mondjátok neki, hogy a kocsi már itt áll az ajtó előtt. Azaz ne! ne menjetek! Hiszen Tilda még nincs itt, nagymamácska boszankodnék, ha várnia kellene rá. Megint föl kell mennem a lépcsőn... pedig már ötször voltam fent, hogy sürgessem és segítsek neki... Szinte fájnak bele a lábaim.

— Majd fölmegek én és megmondom neki, hogy jőjjön már, szolt a kicsi Gizike.

— Hiába mennél, kicsikém, rád nem igen hallgatna.

És Dorka nagy sietve fölszaladt hatodszor is az emeletre.

— Tilda, a kocsi már előállt, — még sem készültél föl?

— Dehogy nem... mindjárt megyek... csak a keztyűmet nem találom,

ugy emlékszem, te raktad el minap valahová...

— Nem valahová, hanem a maga helyére. Ott megtaláltad volna.

Kihuzta a szekrény fiókját s elővette a keztyűt.

— No, most már siessünk, nehogy a nagymama várjon reánk. A keztyűt felhuzhatod a kocsiban is.

— Persze hogy fel... de a kalapot csak nem igazithatom ott a fejemre... Nem is tudom, mit siettek oly nagyon... még korán van... bizonyos, hogy nagyon is korán indulunk.

— Dehogy korán! Csak jőjj már. A kalapod egészen jól áll, ne állj oly sokáig a tükör előtt.

Nagy sokára mégis megindultak. De a lépcsőről Tilda még egyszer visszatért, mert szerencsére észrevette, hogy olyan zsebkendőt vett magához, melynek nagy sárgás-fekete folt volt a közepén.

— Jaj! Ez épen az a zsebkendő, melylyel egyszer Niki a tentát törölte fel... Félre is dobtam már a rongyok közé.

— Csakhogy a többi is mind oda kerül, ha Nikinek fogod adogatni, hogy tintafoltokat törölgessen föl velök.

Végre mégis csak leértek. A nagymama már a kocsinál várt reájok és mert együtt jöttek, mindkettőjükhöz mondá:

— Mért nem készültök idején? Meg ne történjék többször, hogy nekem kelljen várnom reátok.

Dorka odapillantott Tildára, de nem szolt, hanem elfordult. Tilda pedig gyorsan felelé:

— Oh, hiszen még nincs későn, kedves nagymama... nem is várnak minket ily korán.

— Oktalan beszéd! Azt én tudom, mikor kell indulnunk. És nem szeretem, ha nem teszitek, a mit parancsolok.

Most meg Tilda fordult félre. Érezte, hogy csak ő a hibás, mert hiszen Dorka már régen csak őt sürgette.

— De minek mondjam meg? gondoló. Így hamarabb megbékül a nagymama, mert Dorkáról fölteszi, hogy volt valami oka, a miért elkésett.

Dorka ezalatt a lovak körül settenkedő Nikit hívta elő és még egyszer a lelkére kötötte, ne felejtse el, mit ígért.

— Dehogy felejtsem... a viláigért sem.

Beültek a kocsiba. Nem volt valami nagyon kényelmes hintó és Tilda mindjárt meg is jegyezte:

— Az Ottikáék kocsija sokkal jobb... bizony elküldhették volna. Tudhatnák, hogy nekünk nincs olyan jó zárt hintónk... Mindjárt esik az eső... már esőpögg is.

Most a nagymama már igazán majdnem haragosan nézett rá.

— Eszedbe ne jusson ott a kastélyban ilyen valamit mondani, szólt szigorú hangon. A jó grófné bizonynyal örömet küldené el a kocsiját, de jól tudja, hogy atyátok ezt nem fogadná el. Olyannal érjük be, a milyen van, nem parádézunk a máséban. Tanuld meg már, hogy atyátok büszke ember, a ki szívesen látja ugyan, ha előkelő és gazdag rokonai nyájasak, de nem fogad el semmit.

Tilda nem mert felelni, de olyan dűzzogó képet csinált, hogy akárki is le-

olvashatta volna, hogy ő bizony másképp gondolkozik és szívesen ült volna most a kényelmes zárt hintóban. Szerencsére nem vették észre, mert csakugyan permetezni kezdett az elő és sietve szedték eső a kendőket, esernyőket.

— Kár, hogy esik, szólt a nagymama. Szerettem volna szétnézni a tájon, — oly rég nem jártam itt.

— No bizony, van is itt mit látni, szólt Tilda. Unalmas vidék, alig van egy pár dombocska. Jó, hogy nincs messze a kastély.

Csakugyan mihamar ott voltak. A grófné nagyon szívesen fogadta őket s mialatt bementek a szobába, sajnálkozva mondá:

— Kár, hogy olyan borus, esős az idő. Ilyenkor ez a mi tájunk bizony nem valami nagyon szép.

— Nekem mindig nagyon érdekes, felelé a nagymama. Régi emlékeim ébrednek föl, minden domb és fa régi ismerősként üdvözlöl s ezért szépnek is találom az egész vidéket.

— De valóban nagyon szép is, nagyon kedves táj, szólt Tilda.

Dorka szinte meghökkenve, komolyan nézett Tildára. Persze, nem szólt semmit, de ilyenformát gondolt:

— Már megint milyen furcsa ez a Tilda. Alig néhány percczel ezelőtt ott az uton milyen megvetőleg szólt az egész vidékről, most meg hogy dicséri. Szeretném, ha leszoknék erről a rossz szokásról, hogy szemben hizeleg az embereknek és a hátuk mögött csúfolja. Pedig tudom, hogy nem akar épen ravaszkodni...

Valóban úgy volt, hogy Tilda épen nem akart ravaszkodni, csak be akarta hizelegni magát. De észrevette a Dorka komoly tekintetét, s rögtön eszébe jutott, mit jelent az és zavartan elpirult. Szerencsétlenségre a grófné is észrevette mindezt és megint úgy magyarázta, hogy ez nem vált Dorkának a javára.

— Ez a Dorka még talán irigy is, gondolá. Bizonyosan azt akarja, hogy a fiatalabbik testvér ne szóljon előbb. Ezt a szegény Tildát majd egymagát fogjuk többször meghívni, akkor majd szabadabban fog itt mozogni.

Épen ekkor már nyílt az ajtó és belépett Ottika, Ernő és Malvina kisasszony. Szives üdvözlések, bemutatások következtek s aztán a grófné a nagymamával a maga szobájába vonult. mig Malvina kisasszony a fiatalokkal maradt. Ernő hamar megbarátkozott a fiatal rokonokkal és tréfás türelmetlenséggel mondá:

— De már ez mégis borzasztó, hogy épen ma ilyen pityergős esős az idő! Tessék! Most volnánk elegen, hogy kiránduljunk csónakázni s nem mehetünk az esőtől. Minek is van az a haszontalan eső!

— No, az nagyon szükséges, felelé Dorka vidáman. Megköszönnék a gazdák, ha soha sem esnék és minden vetésök elszáradna csak azért, hogy csónakázni lehessen.

Ernő félig elkomolyodott.

— Az ám, talán igazad is van... az ispán épen tegnap mondta, hogy nagyon kellene már az eső. Biz én erről megfeledeztem, mikor a mulatságomra

gondoltam. De ti talán nem is szerettek csónakázni?

— Dehogyan nem, szólt Tilda élénken. A régi lakásunkhoz közel volt a Duna, sokszor csónakáztunk apácskával és a bátyáinkkal.

— Ez pompás! Akkor hát evezni is tudtok.

— Persze hogy tudunk... az az Dorka tud, mert ő ebben is ügyes.

— Te is tudsz, jegyzé meg Dorka. Még ügyesebb vagy nálamnál.

— No, akkor már én is megtanulom, szólt közbe Ottika. Eddig mindig féltem a vízre menni. De most megpróbálom.

Ekkor Malvina kisasszony szólt közbe, még pedig kissé komolyan:

— Az még kérdés, kedves Ottília, vajon kap-e engedélyt ilyen mulatságra. Megvallom, nem igen vagyok barátja. A csónakázás nem leányoknak való.

Az öreges nevelőnő kissé félénk és aggódó természetű volt s ép ezért nem szerette a csónakázást. És ép ezért sehogy sem tetszett neki, mikor Dorka vidáman megjegyzé:

— Oh, miért ne volna a csónakázás nekünk való? Mi sokat csónakáztunk s a nagymama azt mondta, hogy ez nagyon egészséges, edző multság. Pedig a mi nagymamánk igen szigorú.

Malvina kisasszony komoly maradt, sőt még komolyabb lett. Ottika, a ki már jól ismerte, szinte tudta, hogy Malvina kisasszony most ilyenformát gondol:

— Milyen elbizakodott leányka ez a Dorka! Még vitatkozni mer velem.

(Folytatása a 150. lapon.)

A KUGLIZÓNÁL. (Lásd a 158. lapon.)

(Folytatás a 148. laphoz.)

Ezt azonban nem mondta ki Malvina kisasszony, hanem a következő perczben már ismét nyájas lett és Tildához fordult, kérdezősködve, hogy ő mivel szeret foglalkozni. Szeret-e dolgoztatni, varrogatni?

Tilda habozott, hogy mit feleljen. Már a nyelvén volt a felelet, hogy »Oh igen, nagyon szeretek varrogatni,« de nem mondta ki. Mert az igaz, hogy sokszor belefogott mindenféle kézimunkába, de abba is hagyta és a mi elkészült, csak úgy készült el, hogy Dorka fejezte be. Most pedig Dorka itt áll mellette, így hát bajos eltérni az igazságtól. Kissé elpirult s akadozva mondá:

— Foglalkozom kézi munkával is... de zongorázni jobb szeretek és nem tagadom, hogy ehhez több türelmem is van. A kézimunkát hamar megunom.

Ez az őszinte vallomás nagyon megtetszett a nevelőnőnek. Mert az mindig szép dolog, ha valaki nem igyekszik eltagadni a hibáját. Ha megvallja, belátja, már félig azon az uton van, hogy kivetkőzik a hibából. Malvina kisasszony tehát igen nyájasan megsimogatta Tildát és mindjárt meg is szerette.

Tilda persze észrevette, hogy ettől a fogas kérdéstől szerencsésen megmenekült, még pedig épen azért olyan jól, mert a Dorka szeme rajta volt. De ha ez a kellemetlen komoly képű nevelőnő még sokat kérdezősködik, még valamiképp rossz vége lehet.

Erre azonban nem került a sor, mert mihamar ozsonnához ültek, még pedig mindannyian, a nagymamával és

Ottika szüleivel együtt. A milyen nyájas volt a grófné, ép oly barátságos volt a gróf is, úgy hogy mindenki rögtön megszerette. Még a végére sem értek az ozsonnának, már így szólt a gróf:

— És mit csinál majd a fiatalság ozsonna után? Az eső megszűnt, kiderült, ha kedvetek van, befogatok és kocsikázhattok.

— Talán nem, kedves apácska, szólt Ottika. Én úgy gondolom, hogy Dorka és Tilda talán jobb szeretnének itt szétnézegetni a ház körül.

— Magam is azt hiszem, mondá Malvina kisasszony. Majd végigjárják a termeket, megnézik a képes-termet, a fegyvertárt, régiségeket. Aztán játszanak kedvökre.

(Folytatása következik.)

NYULACSKA.

(Képpel a czimlapon.)

A mama.

ELBÚJT a nyulacska
Egy süri bokorba.
Kis fiával játszik,
Csak nagy füle látszik.

Gyuricza.

Jöszte no, kutyuska,
Ott a!... kis nyulacska?
Iramodj utána,
Fogd meg vacsorára.

Katicza.

Fogd el, kis kutyácska,
De ne vacsorára!
Előbéd hozd épen —
Játszunk vele szépen!

A FELBORULT TÜNDÉRKASTÉLY,

vagy

Minka és Ninka reménye és csalódása.

— Szomorúságosan vég történet hét képpel. —

EGYEN valának épen, a kik azon a nevezetes napon a majorból kiindulának, ki a szép zöld mezőre. Vigan és jókedvüen indultak utra. Nem is lehetett másképp ilyen szép napon és mikor olyan fontos, de mégis mulatságos utra indultak.

Fontosnak tulajdonképen csak kettőjükre nézve volt fontos, a másik kettő csak mulatságból indult, egyéb dolga sem levén. Mi dolga is lehetne olyan két kis kutyának, mint Puczi és Snuczi, ha nem szaladna kaffogva ide-oda? Most legalább van is miért kísértálniok a mezőre, elkísérik Minkát és Ninkát, gazdájok leányait. Mert ugy illik, hogy a hű kutya őrizze a gazdája gyermekeit.

Itt nem igen fenyegetett ugyan semmi veszedelem a közeli réten, a hol a Bimbó és a Csillag, a két szelid tehénke, békeségesen legelészett. Ezek felé igyekezett Minka és Ninka. Akárki is könnyen kitalálhatta, mit akarnak; mert Minkának is, Ninkának is egy-egy kis sajtár volt a kezében. Világos, hogy fejni akarják a teheneket.

Ugy is volt az és nem másképp. Jó kis gazdasszonyok voltak ők, értettek már a majorsági munkához. Meg is fejték már akárhányszor Bimbót és Csillagot s a két

tehénke jól ismerte őket, el sem szaladt előlük.

Ma pedig különösen nagy kedvvel indultak dolgukra. Mert ma szükséges volt a munkájok. Sok dolog akadt odabent a majorban, senki sem ért rá, hogy megfejje a tehénkéket. De Minka és Ninka ráértek és maguk ajánlkoztak. Apjok pedig így szólt:

— Ezt már szeretem, hogy segíteni kívántok. No's, hát csak végezzétek el, jutalmat kaptok. A mi tejet hoztok, fele tiétek s amint a városban eladom, az árát ti kapjátok és vehettek rajta, a mi nektek tetszik.

Ez már aztán pompás! Most már csak az a kérdés, mit fognak majd vásárolni? Valami nagyon jót, nagyon okosat. Ezt nagyon jól meg kell gondolni.

Gondolkoztak is, a míg kifelé mentek és nem telt bele sok idő, már lassacskán készen volt a tervök. Jaj, de milyen

gyönyörű terv volt! Ha az majd mind ugy lesz, jaj de nagyszerű lesz! Nem szabad eltagadnom, hogy Minkáé volt az első gondolat; de aztán Ninka is segített és csak úgy lett olyan gyönyörűvé.

— Tudod, Ninka, szólt menetközben Minka, nagyon kár volna azon a pénzen holmi nyalánkságot vagy játékszert vennünk. Én azt mondom, vegyünk valamit, a minék jó hasznát vehetjük. Ha például egy jó tyukocskánk volna, az mindennap adna egy friss tojást, azt eladjuk a kastélyban. Vagy nevelünk csibéket, azt még drágábban eladjuk és akkor aztán sok pénzünk lesz és valami nagyot veszünk.

— Persze! Nagyon helyes! Akkor majd veszünk egy tehénkét és az egészen a mienk lesz.

— Jaj de jó lesz! Akkor mienk lesz a sok tej, vaj, turó és azt mind eladjuk a városban és akkor tömérdek pénzünk lesz.

— De lesz ám! Azután veszünk házat, mezőt, sok tehenet, lesz egész gulyánk, mint a grófnak, aztán behajtjuk a vásárra és eladjuk. Akkor aztán gazdagok leszünk és veszünk egy nagy kastélyt, abban fogunk élni.

— De én akkor nem fogom többé magam fejni a tehenet, hanem hintóban fogok járni.

— De még magam is. És mindennap csokoládé lesz ozsonnára, a ruhám pedig csupa tiszta selyem lesz.

— Én pedig veszek olyan bábut, a mely beszélni tud.

— Oh, olyant én is veszek. De még gyémántos fülbevalót is.

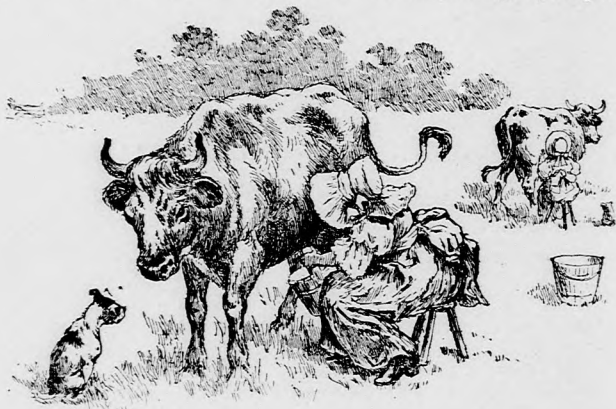
— Jaj de jó dolgunk lesz! És hogy fognak majd irigyelni a faluban! Nem lesz ám hét faluban sem olyan kastély, mint a miénk. Igazi tündérkastélyt építetünk; a ki mit kíván, az mind meglesz.

Ebben megegyeztek és abban is, hogy a tündérkastélyban is mint jó testvérek fognak együtt élni.

Tovább nem készíthették el a tervet, mert ezalatt már eljutottak a tehenekhez. Addig is, míg a fényes kastély meglesz, végezni kell a munkát.

— Hol a Gyuricza? szólt Minka szétnézve. Mondtam neki, hogy hozza ki a nagy tejes vödöröt és a kis székeket.

Gyuricza, a kis pásztorfiu volt. Nem lehetett sehol látni, bizonyosan aludt valahol a bokor alatt. De a három lábu kis székeket és a tejes vödöröt kihozta, ott voltak a fűben. Minka és Ninka tehát hozzáfoghattak a dolgukhoz. Puczi és Snuczi is segítettek. Oda álltak a tehénkéek elé, vigyáztak, nehogy ezek megmozduljanak a fejés alatt. De Bimbó és Csillag, mint jóra való szelid jószágok, szépen

nyugodtan álltak s Puczi és Snuczi mihamar meggyőződtek, hogy az ő segítségükre nincs szükség. Hiába ott üldögélni pedig unalmas. Fölkerekedtek tehát és csaholva, kergetőzve játszottak a mezőn.

Csaholtak, játszottak és mert nem voltak messze a majortól, meghallotta ezt a többi kutyapajtás is és egymás után mind előfutott. Épen féltucat volt együtt, mindenféle fajta.

Nagyon jó lett volna biz' a, ha akár Minka, akár Ninka egy kicsit ügyelt volna erre. De hát nekik sokkal fontosabb dolgon járt az eszök s most külön-külön mindegyik magában tervezgette, mit mindent fog még csinálni, ha majd meglesz az a nagyszerű kastély, mely különb lesz még a tündérkirály kastélyánál is.

Minka készült el hamarább a fejéssel s beletöltötte a pompás friss tejet a nagy tejes vödörbe. Aztán visszatért, hogy fölszedje a kis széket, de ép ekkor pillantotta meg Gyuriczát, ki a bokrok felől közeledett, a fején széles karimás kalappal, a kezében nagy bottal.

— Hát te lusta Gyurka hol voltál? kérde Minka. Bizonyosan aludtál.

— A' már igaz, csakugyan nagyot aludtam. Rá érek, mert Bimbó és Csillag erről a rétről ugyan el nem mennek. Van eszök, hogy itt maradnak, mikor sehó-

sem találnának kövérebb füvet. Adtak is sok jó tejet, ugy-e?

— Adtak, adtak, de ma nem bántam volna, ha még egyszer annyit adnak. Mert a fele ma a mienk és mi Ninkával nagy dologba fogunk ám bele.

— Nagyba? Hát ugyan mibe?

Minka fölkapaszkodott a kis székre, aztán rátámaszkodva a Bimbó hátára, roppant fontosan és okosan elmagyarázta Gyuriczának, mi minden lesz a vége annak, hogy ők ma megkapják a tej felét. De Gyuricza csak bámult, nagyot bámult és az igazat megvallva, nagyon keveset értett meg az egészből. Annyit mégis megértett, hogy lesz olyan kastély, a milyen még a tündérkirálynak sincs, csupa selyemben és bársonyban fognak járni, kenyér helyett is piskótát esznek és négylovas hintón fognak kocsikázni.

— Aunya! De csak szép is lesz! mondá Gyuricza. És mikor lesz az?

Már ezt Minka nem tudta olyan nagyon pontosan, csak annyit tudott, hogy még holnap nem lesz, talán még

egy hét mulva sem, de majd később bizonyosan.

— No, addig hát még jó lesz az eper is, szólt Gyuricza. Amott a bokron tul nagyon sok van.

Minka nagyon szerette az epert s hirtelen leugorva a székecskéről, megindult Gyuriczával. Hátra sem nézett, pedig ha odanéz a tejes-vödör felé, látta volna a nagy veszedelmet.

Puczi és Snuczi az ő pajtásaikkal addig futkároztak, szaglálózta, mignem eljutottak a tejes vödörhöz. Nem őrizte senki, így hát bizonyosra vették, hogy az gazdátlan portéka, vagy tán épen az ő számukra van oda készítve. Nagy meleg volt, ilyenkor igen jól esik egy kis hűsítő ital.

Hozzá is láttak rögtön, de kísérletök rosszul sikerült. A vödör nem állt egyenes helyen s amint fölgaskodtak reá, fölfordult, a tej a nyakukba zuhogott. Ijedten futottak szét, mintha ott se lettek volna.

Épen ekkor készült el Ninka is a fejéssel. Amint szénézett, látta, hogy Minka már jó messzire sétál Gyuriczával.

— Minka! Gyurka! Várjatok! Hová mentek?

— Ide a bokrok mögé, ott sok eper van!

— Várjatokh át, én is megyek! Csak betöltöm a tejet a vödörbe.

A mint odaért, a hol a vödört tudta, meglepetve

állt meg. A vödör fel van fordulva, a tej szétfolyt a földön.

— Jaj, milyen gondatlan ez a Minka! Rosszul állította ide a vödört s tessék, fölbillent! Az ő teje oda van! Sajnálom, de már így nem fogunk osztani... majd csak én magam fogok parancsolni a kastélyban... azért neki is lesz ott helye... de már az csak világos, hogy enyém lesz minden.

Fölállította a vödört, jó erősen lenyomta a földbe, bele töltötte a tejet s aztán még arra is gondja volt, hogy a Csillag tehénkét oda terelje a társához, Bimbóhoz, hadd legeljenek megint együtt. De már tovább nem nézett szét, hogy Puczi és Snuczi hol vannak és mit művelnek. Pedig azok a semmiháziak messziről jól látták, a mint a kis leány talpra állítja a vödört és tölt bele valamit.

— Ahá, az megint valami nekünk való, kaffogta Puczi a pajtásainak.

És Ninka még joformán vissza sem ért a tehénkéhez, már a vödörnél újra beütött a veszedelem.

Legelőszőr a pákosztos, vakmeió Puczi kapaszkodott neki a vödörnek.

Csakhogy ő kicsi volt, ágaskodva sem érte el a tejeckét.

— Már pedig megkóstolom. Azért tanított volna a gazdám mindenféle ügyeskedésre, hogy ne tudjak magamon segíteni? Csak azért is!

Neki iramodott tizszer is. Nehány-szor visszabukott, máskor meg majd belepottyant a vödörbe, már pedig tejes fürdőre nem volt semmi kedve. De addig-addig mesterkedett, a míg egyszer végre sikerült az első lábaival jól belekapaszkodnia a vödör szélébe. Egy kis erőfeszítéssel meg is tudta magát ott fent tartani és ugyancsak habzsolni kezdte a jó édes tejet.

— Van megint benne csakugyan? kérdé Snuczi.

Puczi nem vesztegette hiába az időt, csak lakmározott tovább és nem felelt. A többiek egy ideig csak nézték nagy irigyen.

— Jaj a kópé! Milyen ügyesen hozzá fér! sóhajtá Snuczi.

— Ha ő hozzá fér, mi is hozzá férhetünk, szólt egyik pajtás.

— Ugy van. A mi neki szabad, nekünk is szabad.

— Nagyon természetes. Siessünk is, mert még mind elhabzsolja előlünk.

Nem is késlekedtek egy perczig sem, hanem követték a Puczi jó példáját. A nagyobbak csak felágaskodtak és hosszúra nyújtott nyakkal úgy is elérték a tejet. Snuczinak egy kis fáradságába került, míg ő is épen úgy föl tudott kapaszkodni, mint Puczi; de végre sikerült és ő is javában lakomázott.

Csak az volt a baj, hogy nem fértek mindnyájan a vödörhöz. Négyen úgy elfoglalták, hogy két pajtásuk hiába ólalkodott, hiába kerülgette a vödört, nem talált rést. Ez már pedig nem igazság. Nem csoda, hogy mérges irigységgel nézték a lakmározókat.

— No, nektek már elég, most eresztetek minket oda! kaffogtak türelmetlenül.

De azok bizony oda sem hederítettek. Majd bizony! A ki szemesebb, fürgebb, azé a szerencse.

A két kirekedt szomjas pajtás azonban semmikép sem akart belenyugodni ebbe az igazságtalanságba. Egyre mérgesebben, haragosabban ugatott, vonított, úgy hogy messzire elhangzott a mezőn. Anyyira elhangzott, hogy utóljára Ninka is meghallotta. Kíváncsian megfordult, hogy ugyan mit mivelnek azok a bolondos kutyák.

S a mint megfordult, mindjárt látta messziről is. Szinte a vér is elhült az ereiben. Ott, ahol a tejes vödör állt, nem látta a vödört, hanem csak négy ágas-

kodó és két mérgesen szaladgáló kutyát. Nem volt nehéz kitalálni mi történik ott.

— Jaj, jaj! Minka! Gyurka! Jertek hamar! Jaj jaj jaj!

Sivalkodva, rohanva futott Ninka a veszedelem színhelye felé, nem is várva, hogy Minka és Gyurka előkerüljenek.

Azt hiába is várta volna, hogy Minka és Gyurka előkerüljenek, mert azok jó messzire jártak eprészni. De különben ha előkerülnek is, mi haszna?

Igen bizony, mi haszna! Még annak sem volt már semmi haszna, hogy Ninka mérges kiabálással és fenyegetőzéssel rohant a torkoskodó ebek felé. Magasan tartotta kezében a három lábu székecskét és folyton kiáltozó:

— Jaj ti semmiháziak! Jaj ti csuf pákosztosok! Mindjárt agyonütlek, a hányan vagytok, megálljatok csak!

De a kutyáknak volt eszök, hogy nem álltak meg. Amint a fenyegető kiáltozást meghallották, hirtelen leugrottak mind és a nagy lódulástól a vödör megbillent s újra fölfordult és a mi tej még maradt is benne, az is kifolyt a föbe. Vége volt, oda volt minden, nem maradt abból egy árva fél krajczár áru sem.

A gonosz pákosztosok [szétfutottak, csak Puczi és Snuczi maradtak helyben. Tudták ők jól, hogy Ninka nem fogja őket bántani.

Nem is bántotta. Minek is? Már ugy is mind hiába. Csak jajgatott, kiabált kétségbeesetten, a min Puczi és Snuczi nagyot bámultak. Puczi fölült a székecskére, a vakmerő Snuczi meg épenséggel beült a sajtárba, melyet Minka ott hagyott. Ugy lesték, hogy hát mi lesz? Mert Ninka az ő nagy elkeseredésében szinte a haját tépte. Azaz csak kezdte, de ez fáj, tehát

csak a kalapja szalagját rángatta mérgeben.

Nagy sokára Minka és Gyurka is meghallották, hogy ott valami baj van. Látták is aztán a bokrok közül, hogy Ninka tombol és mérgeskedik, hallották, hogy jajveszék.

— Mi baja lehet? szölt Minka. Már csak nézzük meg. Talán valami darázs csipte meg. Nagyon könnyen megijed ez a Ninka.

De bezzeg megijedt Minka is, mikor oda ért és megtudta, hogy mi történt. Most már aztán kettesben jajgattak, ugy hogy a kőnek is megesett volna rajtok a szive. Csak az a semmirekellő Gyuricza tudott még nevetni is hozzá.

— No, már biz arra vigyázni kellett volna, mert az ilyen négylábu jószág, ha valamit talál, nem kérdi, szabad-e. Ugy gondolom, gazd'uram máskor jobban meggondolja, kire bizza a tejet.

Erre aztán Minka és Ninka még keservesebben sirtak.

— Ne sirjanak no, hiszen egy kis tej nem a világ, biztatta Gyuricza.

— Igen ám, neked! zokogta Minka. De mikor mi már olyan szépen kitervez-tük... most már vége!

— Ahá! Az a nagy kastély? No, már az bizony fölfordult. Most már nincs más hátra, mint haza menni, mert még

megharagusznak otthon... későre jár az idő.

Tetszett, nem tetszett, indulni kellett. Soha ilyen szomorú processziót! Elő ment Minka, keservesen zokogva és mellette Snuczi, a legártatlanabb képpel,

mintha semmi gonoszágat sem követett volna el. Mikor pedig ezt a többi pajtásai látták, hát ők is oda álltak a processzióba, hátul Ninka jött sirva, utána Puczi busan, leghátul pedig Gyuricza a székekkel és az üres edényekkel.

Otthonn apa, mama persze nem örültek az üres vödörnek, de mikor

Gyuricza mindent elbeszélte, mégis inkább nevettek mint haragudtak.

— Tudjátok mit, kis leányaim? szölt az apa. Máskor ha valamibe belefogtok, legelőször arra gondoljatok, hogy dolgozatokat jól végezzétek. Mert a ki csak a holnapi tűzokra gondol, elszalasztja a mai verebet és aztán se tűzok, se veréb!

A HÚSÉGES FENYŐ.

— Mese. —

HAJDANÁBAN, réges régen a ma örökzöld fenyők is, úgy mondja a mese, csak olyan fakón, kopáran álltak télen át, mint a többi fák. És hogy aztán télen nyáron örökké zöldelőkkel lettek, arra különös érdemet szereztek.

Akkoriban még tündérek jártak a földön s egy harmatos, kedves nyári reggelen a tündérkirálynő utra kelt, hogy kissé szétnézzen a földön. A merre ment, illatos üdvözléssel fogadta fű, fa, virág s nyomában ezernyi új pompás virág fakadt.

Sokáig járt-kelt s a nyári forró napon bizony el is tikkadt. De még nem akart hazatérni s egy nagy fenyőfa alá heveredett le pihenőre. A fenyő büszke volt rá, hogy ő alatta nyugszik a kedves tündérkirálynő; árasztotta is illatát, hogy kellemessé tegye a tündérke pihenését. El is érte célját, mert a tündérke elszenderedett.

A jó fenyő azonban nem sokáig örült, mert egyszerre csak azt vette észre, hogy veszedelem közeledik. Fűszál, virág ijedten sugott össze, mind látta, hogy a jó tündérke ellensége csuf kigyó képében nesztelenül csuszva-mászva közeledik...

ha oda ér, ha meglopja álmát és megmarja, akkor győzött, vége a jó tündérke hatalmának.

Sugtak-bugtak a virágok, a szellő is erősebben lengett s vitte sóhajtásaikat, de az alvó csak nem ébredt föl. Ellensége már egészen közel jutott, már diadalmasan készült hozzá, hogy megmarja a jó tündérkét s már úgy látszott, nincsen menetség. De ekkor a fenyő haragosan megrázta a fejét.

— De már abból semmi sem lesz!

S a magasból egyszerre csak lezuhant egy nagy fenyőtoboz, épen a kigyó fejére, akkorát ütve rajta, hogy a kigyó szinte belekábult. Meglepetve akart fölpillantani, hogy micsoda váratlan ellenfél támadja, de ekkor egy másik lezuhanó toboz még nagyobb ütött rajta, egy harmadik pedig majdhogyan ketté nem törte a derekát. És még több is hullott sűrűn, mint a jégeső. A megrémült csúszómászó most már csak arra törekedett, hogy elmeneküljön erről a veszedelmes helyről.

A nagy kopogásra a tündérke is fölébredt s még látta, a mint ellensége menekül a hűsége fenyő lövöldözése elől. Mindjárt megértette, mi történt.

— Derék hűsége fenyő! Te most megmentettél, ezt nem felejtsem el soha. Mondd, mivel jutalmazlak?

— Nem kívánok én jutalmat, nagy öröm nekem, hogy megvédehetlek.

— Annál inkább érdemes vagy jutalomra.

S a tündérke megérintette bűvös vesszejével a fenyőt.

— Legyen jutalmad az, hogy örökre oly üdén zöld maradj, minő most vagy. Őszi szél és téli fagy neked ne árthasson, változatlan zöld pompában diszelegj minden évszakban.

És azóta a szép fenyő télen nyáron mindig egyformán szép zöld marad.

A KUGLIZÓNÁL.

(Képpel a 149. lapon.)

KI VAN ott a kuglizónál?

Tán apa s a bácsi?

Dehogy! Csak a Ferkó, meg a Juczi, Miczi, Málcsi.

Ferkó áll a tulsó végén,

A golyókat dobja;

Birja ám! Mert im a bábok

Fölborulnak sorra.

A Juczika szolgál neki

Az innenső végén,

A felfordult fabábokat

Fölállítja szépen.

Azután meg a golyókat

Visszagurítgatja.

Jaj de nehéz! Csak épen hogy

Elbirja a karja.

Ninka nézi a szomszédból

A jó mulatságot,

Miczi, Málcsi meg ott oldalt

Tépdésnek virágot.

S ha már elég a multság,

Szépen haza térnek

S mert jók voltak, a mamától

Jó ozsonnát kérnek.

MOST VAGY SOHA.

— Kicsiny beszélyke a kicsinyeknek. —

PALIKA! Palika, gyere csak! kiáltá a kapuból a kis Marika. Nézd, mi lehet az? Soha ilyet!

Palika sem járt még messzebb a világban, mint Marika és így, a mint a kapuba ért, ő is épen azt mondta:

— Soha ilyet! Mi lehet az?

Az a soha sem látott csoda pedig nem volt egyéb, mint három mozgó házikó. Igen, valóságos kis házak voltak, kerekre rakva, kicsiny ablakkal. És e házikókból, a mint megálltak a falu közepén, soha nem hallott morgás, bögés, visitás hallatszott.

Egész sereg gyerek szaladt a kocsiházikók után, melyeket néhány sovány ló húzott. Persze ott kellett lennie Palikának is és nem is hiába járt ott. Megtudta nagyobb, tapasztaltabb fiuktól, hogy ez menazseria, mindenféle ritka állatok, hegylábuak, szárnyasok, csuszómászók látatok ottan. A ki fizet, megláthatja.

Palika szinte kipirulva szaladt vissza Marikához és elmondta neki a nagy ujságot.

— Még ma délután megnyitják. Ezt meg kell néznünk. Siessünk a mamához és kérjük meg, hogy vigyen oda minket.

A mama nem találta olyan nagyon sürgősnek.

— Ma délután vendégeim lesznek. Ráérünk holnap is. De különben még előbb meg kell tudnunk, érdemes-e költeni rá. Az ilyen vándor menazseria sokszor igen keveset ér.

De Palika nem akart várni.

— Oh, de mikor mondják, hogy olyan szép! Aztán Károlyék meg Gyuriék is még ma megnézik... mondták.

— Én pedig mondtam, hogy majd később megnézhetjük, felelé a mama nyugodtan.

— De én ma szeretném... Ha most nem lehet, inkább nem is kell. Csak azért sem!

Erre a mama semmit sem szólt, míg a szelid kis Marika csitítani próbálta durczáskodó testvérét; de csak azt nyerte vele, hogy Palika haragosan elkergette és félre vonulva, tovább duzzogott.

Egész estig duzzogott, de biz abból semmi haszna sem volt. A mama még csak észre sem vette.

Hanem Palika észrevett másnap valamit, még pedig olyan valamit, hogy szinte belesápadt. Ebéd után a mama felkészülődött s Marikának is felkötötte a kalapját. Palikának pedig nem mondta, hogy készüljön, sőt ellenkezőleg, szigoruan meghagyta neki, hogy estig ki ne menjen a házból. Ők ketten elmentek.

Jó ideig tartott, míg a mama és Marika odajártak. Palikát rettenetes sejtelem kezdte kinozni... ha talán... oh... ha épen odamentek volna... Szinte megdobbant a szíve és csak azért nem fakadt sírva, mert még biztatta magát, hogy a mit gondolt, az lehetetlen.

Pedig biz'az mégis megtörtént. Este felé a mama és Marika hazatértek s a kis leány örömtől kipirult arczczal ronrott a szobába:

— Jaj de gyönyörű volt! Az oroszlán... a medve... meg a nagy kígyó... meg a sasok... oh de szép volt.

Palika elképedve bámult és hebegve mondá:

— Hát... hát... ott... voltak?... És... és én?...

— Te azt mondtad tegnap, hogy ha rögtön nem mehatsz, akkor nem is kell többé, felelé a mama. Már nem is fogod láthatni, mert ma este odább vándorolnak.

Keservebben Palika talán még soha sem zokogott. De nem is felejtette el ezt az esetet s azontul, ha valamit kért a mamától, ugyancsak ovakodott durczásan azt mondani: »Most kell vagy soha.« Inkább azt mondta: »A mint mamácskám jónak gondolja« Ezt nem is siratta meg.

Találós kérdések.

Milyen tő van a magasban?

Milyen lom az, mely tavasszal virít?

Melyik adás az, amely nyereségesebb a vevésnél.

Melyik vész alkot?

Melyik szú nem féreg.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet
8-dik számában közölt koczka rejtvény
megfejtése:

CS	E	R	É	P
E	G	É	R	
R	É	Z		
É	R			
P				

Helyesen fejtették meg: Thassy Marcsa és Géza, Sommsich Eszter, Szilvássy Elemér, Rosenberg Elvira, Sallay Izabella, Káldy Miczike, Liedmann Erzi, Varga Gizella és Ilma; Patay Tibor, Farkas Tivadar és Endre, Ribianszky E. (Máskor ird ki nevedet egészen, különben nem közölhetem. Csak nagy férfiaknak szabad a nevéket így aláírni. Te pedig nem vagy az ugy-e? F. b.) Sugár Mariska, Szőke Etel és Jolán, Schillinger Margit, Kasper Irma és Gusztáv, Schmiedt Ella, Pirniczer Ida és Kornélia, Stern Ella, Ilonka és Jenő, Reichlin Róza, Ritter testvérek, Havas Miklós, Markó Matild, Singhoffer Miczike, Szily Erzsike, Mihaletz Károly, Nagy György, Szeder Annuska, Weinberger Imre, Kramberger Margit, Schlichter Emma és Misi, Domány Mariska és János, Tóth Etelka, Fintzer Gizella, Ninger Aranka, Deutsch Mariska, Szeszler József, Dessewffy Alice, Wetzel György, Kherndl Margit, Schwartz Márta, Posztóczky Margit, Szent-Ivány Egon, Epstein Elza, Bernáth Olga, Timár Ella és Anna, Toldy Ernő, Neményi Erzsike, Jellachich Ilonka, Rosenberg Zsiga, Tripolszky Gábor, Szász Gabriella, Titze György, Hirsch Szerena, Doroghy Kamilla, Maller Margit és Imre, Sztankóczy Lenke, Schlesinger Dezső és Rezső, Krausz Róza, Mäder testvérek, Schwartz Ernő, Grosz Mariska, Kovács S. Endre, Jászfy Blanka, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Bohunek Matild, Blau Jolán, Kalmár Ilona, Riszdorfer Erzsike, Nászai Lujza, Engel Rikárd, Lajosy Géza, Goldschmidt Zs. (nevedet ird ki egészen, különben máskor nem közölhetem F. b.). Vajda Ödön és Ákos, Névy Mariska, Babics Adolf,

Hantsovszky Aranka, Fuchs Andor, Schwartz Irén, Czárán Zoltán és János, Steiner Ernő, Lovasy Ödön, Péczely Andor és Aranka, Schultz Hildegard, Payr Ede, Farkas Anna, Sonnenfeld Teréz és Fáni.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 6-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag beküldték: Wetzel György, Jászfy Blanka, Deutsch Mariska, Schwartz Olga.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mecséri Béla. Soraid kedves elégtételre szolgáltak. Örömmel veszem tudomásul, hogy a szünidei gyermektelep nagymarosi telepítvényeinek nyári időzését a »Kis Lap« is vidította. — **Kovács S. Endre.** Szívesen látlak kis híveim közt s remélem, hogy mint annyi más kis társad, te is megtalálod a »Kis Lap«-ban a szórakozás mellett az okulást is. Első vizsgálatodhoz pedig jó sikert kívánok, ami buzgó iparkodás mellett nem is fog elmaradni. — **Blau Jolán.** Leveledben, melyben a megfejtést küldted, egy forint is volt. De azt elfelejtetted akár csak egy sorral is megírni, kinek, mi czélra szántad? Ird meg tehát, mi szándékod vele. — **Szász Gabriella.** A kicsike elbeszélés, melyet leirtál, jó és helyes gondolkozásról tanuskodik, de a közölhetőség mértékét nem éri el. Ez nem hiba, mert, mint már sokszor megjegyeztem, az én dolgom, hogy megírjam a »Kis Lap«-ot, a titeket pedig, hogy olvassátok. — **Eisenstädter Anna.** Olvasd el, amit Szász Gabriellának ízentem. Az neked is szól. — **Rizdorfer Erzsike.** Olyan nevű dolgozótársra, minőt említesz, nincs és nem volt a »Kis Lap«-nak. — **Payr Ede.** Egyes számokat a kiadó hivatalban kaphatsz. — **Schwartz Irén.** Olyan felszólítást, mint kívánod, nem intézhetek kis olvasótársaidhoz. Mert ha valakinek megvan ama régi évfolyam, ugyan hogy csonkítaná meg egyes számok odább adásával? Ilyesmit senkitől sem kívánhatni. — **Vajda Ödön.** Körrejtvénykérd nagyon is könnyű. — **Schultz Hildegard.** Remélem, egészséged eddig már teljesen helyre állt, amit szívből kívánok. — **Péczely Andor.** Írásod nem volna épen nagyon rossz, csakhogy nagyon girbe-görbe. Addig tehát, míg egyenes sort nem tudsz vetni, írd vonalozott papíron. — **Blau Jolán.** Tévedett, a ki azt mondta, hogy már voltam Párisban a kiállítás megtekintése végett. De ami nem volt, az még lehet; az azonban nem lehet, hogy a párisi kiállítást a »Kis Lap«-ban ismertessem, mert az nem ide való. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.